

GUVERN POLITIC SAU TEHNOCRAT?

Dacă întrebarea enunțată în titlu mi-ar fi fost adresată pe nepregătite, ca în cazul sondajelor de opinie luate pe stradă, când răspunsurile se dau în pripă, probabil că aş fi fost trecut în categoria celor indecişi. Nu mă uit la televizor decât ocazional, este un puternic mijloc de manipulare, prefer radioul şi, desigur, lectura cărţilor şi meditaţia. Întrebarea de mai sus necesită un răgaz pentru aşezarea faptelor în balanţă.

Circumscriem analiza noastră la România, care are o situaţie politică aparte şi nimic nu poate fi extrapolat în spaţiul Uniunii Europene sau mai departe. Firava democraţie de după decembrie 1989 este doar o imitaţie de suprafaţă a democraţiilor europene care au în spate o continuitate cristalizată a ideilor şi mişcărilor politice. Timp de mai bine de jumătate de secol România s-a aflat sub teroarea partidului unic, instaurat la putere odată cu ocupaţia sovietică. Chiar şi perioada comunistă trebuie împărţită în două, cea dejistă (Ana Pauker etc) caracterizată prin teroare şi crime în masă, când elita politică a ţării a fost practic exterminată, şi cea ceauşistă, a unui comunism cu amprentă naţională sui generis. Frontul Salvării Naţionale, transformat rapid într-un partid, a regrupat vechea nomenclatură comunistă, mai cu seamă eşalonul doi (descendenţii), au apărut şi unele ramuri neviabile (agrarienii de pildă) iar refacerea partidelor şi mişcărilor antebelice a fost blocată, atacurile culminând cu reprimarea în forţă a Pieţii Universităţii şi cunoscutele mineriade.

Cea mai puternică forţă politică europeană de după război, dar şi nouă totodată, este creştin-democraţia. Parlamentul European este dominat de creştin-democraţi, dar în România doctrina creştin-democrată este aproape necunoscută, astfel încât nici în Parlamentul naţional şi nici în cel european nu regăsim nici măcar un reprezentant al acestei doctrine moderne, în contrast flagrant cu toate celelalte ţări europene. Revenim la întrebare. Guvernul politic este principala pârghie prin care îşi impune voinţa partidul majoritar, care îşi promovează doctrina. La momentul actual acest partid este PSD. Este foarte greu de spus care este doctrina PSD. Înainte de război, social-democraţia a fost reprezentată la noi de PSD Titel Petrescu, cel care şi-a sacrificat averea spre a promova ideile social-democrate pe care le adusese de la Paris, în principal combaterea înavuţirii excesive şi o mai justă distribuire a bogăţiei, cu sprijinirea păturilor mai sărace. După 1990, PSD Titel Petrescu, refăcut, ca şi ţărăniştii sau liberalii, nu a fost votat, neavând fondurile de propagandă ale PSD-ului derivat din FSN via PDSR (vezi mai sus). În contradicţie cu ideile socialdemocrate, PSD grupează tocmai pe cei cu averi considerabile, polarizarea societăţii atingând cote greu de imaginat. Un guvern politic reflectă majoritatea parlamentară, respectiv partidul dominant, dar acesta a fost votat de o slabă minoritate, ținând cont de participarea la vot şi mai cu seamă la felul în care se obţin voturile. Un astfel de guvern serveşte nemijlocit interesele unui partid, acestea fiind mai cu seamă avantaje economice, modalităţi de îmbogăţire, acordare de sinecuri etc.

Un guvern tehnocrat slujește cu precădere interesele națiunii și nu cele râvnite de un partid sau altul. Este cunoscut faptul că ori de câte ori se schimbă un ministru, noul înscăunat rade tot ce făcuse precedentul și o ia de la capăt, cu o viziune proprie. Un guvern tehnocrat nu are nici un motiv să procedeze astfel. De pildă, în București, preluate îndeosebi de la guvernele Ponta, se află aprobate, inclusiv cu acordarea de către stat a terenului corespunzător, trei mari clădiri cu semnificație deosebită: Catedrala Neamului, Marele Templu Masonic și Moscheia. Massmedia nu a făcut nici un comentariu relativ la templul masonic (sic!), dar au apărut unele critici față de catedrală și moscheie.

Un argument absolut imperativ în favoarea unui guvern tehnocrat pleacă de la faptul că planeta se degradează în mod absolut îngrijorător, astfel încât în ziua de 9 mai curenții rezerve regenerabile au fost deja epuizate, de aici înainte trăim pe credit. Ne referim la apa potabilă, la alimente (fauna și flora se distrug în ritm accelerat), la deșertificare, distrugerea fondului forestier etc, cu afectarea ireversibilă a climei. Oare nu guvernele politice au încurajat defrișările masive, aducătoare de bani pe moment, dar cu consecințe dezastruoase?

În organizarea alegerilor, guvernul partidului la putere își asigură mecanismele menite să-i perpetueze puterea. Amintim doar blocarea accesului la vot a românilor din străinătate. În opoziție, un guvern tehnocrat se străduiește să asigure accesul cât mai larg la vot pentru toți cetățenii țării. În România, conștiința politică a majorității populației este rudimentară privitor la cunoașterea doctrinelor, dacă acestea chiar și există. Modul în care parlamentarii trec dezinvolt de la un partid la altul, urmărind mai cu seamă interesul propriului buzunar, nu își are corespondent în nici o altă țară europeană.

Faptul că România nu are încă o viață politică autentică este ilustrat și de lipsa de preocupare a tinerilor, prezența lor la vot fiind cu totul ne semnificativă. Ori, înainte de război, tinerii erau cei care animau curentele și mișcările politice. Comuniștii, care se temeau de tineri, înființaseră chiar închisori special destinate elevilor și studenților, Piteștiul ar fi un exemplu. Cvasiabsența tinerilor la vot, adică a celor care asigură viitorul, face ca alegerile să fie puțin reprezentative. Votanții aparțin precumpănitor categoriei vârstei a treia sau a patra. Facem abstracție de votul celor decedați de ceva vreme. Nefiind votat de tineri, Parlamentul țării elaborează adesea legi cu caracter retrograd, care contravin interesului națiunii.

Sunt tot mai evidente semnele unei mari crize mondiale, iar spre a face față furtunii care se apropie, soluția optimală ar fi cea a unui guvern tehnocrat, cu oameni cunoscători ai domeniilor respective și cu experiență europeană, un guvern consonant cu eforturile făcute de președintele României și, nu în ultimul rând, cu dragoste de patrie. Merită subliniat faptul că președintele Klaus Werner Iohannis are un proiect de țară, în care se preocupă îndeosebi de securitate și de educație. În sfârșit, România acordă atenție educației !

Virtuțile unui guvern tehnocrat pot fi detaliate pe o multitudine de direcții ale vieții economice, sociale, de agregare a unor forțe sănătoase spre a realiza o îmbunătățire a vieții cetățeanului. Dar el poate funcționa? Are resursele legale de a rezista în fața factorilor politici? Evident că nu! Ne place sau nu, un guvern tehnocrat poate reprezenta doar un respiro în viața unei națiuni. Un guvern politic are legitimitate, reprezintă rezultanta unui îndelungat exercițiu democratic. Acesta își asumă responsabilități pe cicluri electorale.

Conf. univ. CORNELIU ZEANA

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*